

Controverse referitoare la interceptarea telefoanelor

În luna februarie 2006, dezvăluirile privind interceptarea convorbirilor telefonice avute de directorul ROMPETROL, Dinu Patriciu, încă din 2004, au trezit o vie dezbateră în opinia publică. Acest eveniment s-a intersectat cu apariția, în presă, a informațiilor referitoare la pachetul de legi privind securitatea, care fusese discutat și clasificat de către CSAT. În această importantă materie, cu implicații esențiale asupra exercițiului drepturilor și libertăților fundamentale, este relevantă punerea în oglindă a argumentelor Serviciului Român de Informații și ale Fundației pentru o Societate Deschisă (*NRDO*).

Considerații cu privire la cadrul juridic în materia interceptării telefoanelor – Poziția Serviciului Român de Informații

I. Potrivit prevederilor art. 53 din Constituția României, „(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav; (2). Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății”.

Normele sus-menționate sunt conforme prevederilor art. 8 din Convenția europeană a drepturilor omului și operează o distincție incontestabilă între restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți pentru apărarea securității naționale, pe de o parte, și pentru desfășurarea instrucției penale, pe de altă parte. Această distincție rezultă și din prevederile art. 8 pct. 2 ale Convenției europene a drepturilor omului, potrivit cărora: „Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății și a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora”.

II. Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți pentru apărarea securității naționale, respectiv a siguranței naționale, este reglementată complet și expres prin dispozițiile art. 13-15 din Legea nr. 51/1991 privind siguranța națională a României. Astfel, legea stabilește temeiul legal al autorizării, scopul urmărit, procedura de solicitare și obținere a mandatului (competența de a solicita și de a emite mandate, conținutul și durata actului de autorizare, precum și drepturile conferite titularului și persoanelor împuternicite a proceda la executarea acestuia), precum și modul de rezolvare în situațiile care impun înlăturarea unor pericole iminente pentru siguranța națională.

Articolul 13 alin. (1) din Legea nr. 51/1991 dispune că : „situațiile prevăzute de art. 3 constituie temei legal pentru a se solicita procurorului, în cazuri justificate, cu respectarea prevederilor Codului de procedură penală, autorizarea efectuării unor acte, în scopul culegerii de informații”.

Întrucât, la data adoptării legii, Codul de procedură penală nu cuprindea instituția înregistrărilor audio sau video (introdusă abia în anul 1996, prin Legea nr. 141), trimiterea la prevederile acestuia avea în vedere respectarea normelor procedurale referitoare la conținutul unor acte, în principal ale art. 91 C. proc. pen., care reglementează cuprinsul și forma procesului-verbal, ca înscris cu valoare probatorie.

Modificarea și completarea Codului de procedură penală prin Legea nr. 141/1996 nu a schimbat regimul juridic și natura specială a mandatului pentru apărarea siguranței naționale, chiar dacă înregistrările audio și video au devenit mijloace de probă, susceptibile a fi utilizate în cadrul procesului penal. Abia prin această reglementare s-a instituit restrângerea exercițiului unor drepturi și libertăți pentru desfășurarea instrucției penale, astfel cum era prevăzută în art. 49 al Constituției, anterior revizuirii acesteia. În parte, lipsa unor interpretări care să tindă către confuziunea celor două tipuri de autorizații, după distincțiile constituționale, a fost cauzată și de faptul că ambele categorii de acte erau emise de procurori, fără a se pune problema vreunei competențe a judecătorului în domeniu.

III. Legea nr. 281/2003 dă o nouă reglementare interceptărilor și înregistrărilor audio sau video pentru desfășurarea instrucției penale, stabilește o altă procedură de solicitare și emitere a acestei autorizații, precum și alte limite ale duratei sale, care se referă numai la instrucția penală și nu puteau fi aplicate în activitatea de informații. Transferarea competenței de a emite autorizația, de la procuror la președintele instanței competente să judece în primă instanță cauza nu schimbă caracterul autorizației, care se emite – potrivit principiilor și normelor constituționale – pentru desfășurarea instrucției penale.

Totodată, aceste dispoziții – intrate în vigoare la 1 ianuarie 2004 – nu afectează regimul juridic distinct al mandatului solicitat și emis în baza Legii nr. 51/1991 privind siguranța națională a României, care rămâne unul extraprocesual, având ca scop apărarea securității naționale. De altfel, în majoritatea statelor democratice, inclusiv în SUA, restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți are loc pe baze legale și după reguli separate când este vorba despre administrarea de probe de către organele de urmărire penală sau instanțele judecătorești, respectiv, despre desfășurarea unor activități de informații în scopul apărării securității naționale.

IV. În conformitate cu prevederile art. X din Legea nr. 281/2003, „ori de câte ori alte legi prevăd dispoziții referitoare la dispunerea de către procuror a luării, menținerii, revocării ori încetării măsurii arestării preventive, a eliberării provizorii și a obligării de a nu părăsi localitatea, a măsurilor de siguranță prevăzute în art. 113 și 114 C. pen., a interceptării și înregistrării convorbirilor, a perchezițiilor, a reținerii și predării corespondenței și a obiectelor trimise de învinuit sau de inculpat ori adresate

acestui, se aplică, în mod corespunzător, dispozițiile prevăzute în art. 1 din prezenta lege”.

1. Interpretarea sistematică a acestei dispoziții conduce la concluzia că textul se referă la interceptarea și înregistrarea convorbirilor pentru desfășurarea instrucției penale și nu pentru apărarea securității naționale.

Astfel:

a) din însăși enumerarea actelor de dispoziție la care se referă textul rezultă că este vorba despre măsuri sau activități specifice procesului penal, instrucției penale în general, și nu despre apărarea securității naționale prin mijloace extrapenale, respectiv în scopul culegerii de informații de siguranță națională. Este evident faptul că art. X din Legea nr. 281/2003 privește măsurile preventive și alte măsuri procesuale (reglementate prin art. 136-162 C. proc. pen.), precum și anumite mijloace de probă sau procedee probatorii (reglementate prin art. 911-916, art. 100-111, respectiv art. 98 C. proc. pen.), dispuse sau luate sub imperiul legii de procedură penală, existente anterior ultimei modificări a acesteia;

b) prevederea privește procurorul, în general, competent să dispună aceste măsuri sau activități potrivit legilor anterioare și nu procurori anume desemnați de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, competenți a emite mandatul pentru apărarea securității naționale, astfel cum dispune art. 13 alin. (3) din Legea nr. 51/1991 privind siguranța națională a României;

c) aplicarea, în mod corespunzător, a dispozițiilor prevăzute în art. 1 din aceeași lege constituie o trimitere expresă la prevederile modificate ale Codului de procedură penală, în limitele categoriilor de acte și activități enumerate anterior și care, în totalitatea lor, au un caracter procesual penal sau cel puțin procedural penal;

d) din aceeași enumerare rezultă și faptul că expresia „alte legi” nu privește legea siguranței naționale, ci orice alte legi care conțin dispoziții procesuale sau procedurale penale și care abilitau procurorul să dispună acele măsuri sau activități;

e) dacă legiuitorul ar fi dorit să modifice Legea nr. 51/1991 privind siguranța națională a României, ar fi făcut-o în mod expres, astfel cum a procedat cu alte acte normative, conformându-se dispozițiilor art. 33 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative („actele normative trebuie redactate într-un stil concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice echivoc, cu respectarea regulilor gramaticale și de ortografie”) și nu implicit, pentru a ocaziona interpretări contradictorii ale reglementării.

Faptul că legiuitorul nu a avut niciun moment intenția de a modifica Legea nr. 51/1991 rezultă și din aceea că noile reglementări privesc doar interceptările și înregistrările audio sau video, fără vreo referire la celelalte categorii de activități prevăzute de art. 13 din legea menționată, care constituie, deopotrivă, măsuri ce vizează restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Astfel, ar rezulta că, pentru activitățile care nu fac obiectul reglementării Codului de procedură penală, respectiv:

- căutarea unor informații, documente sau înscrisuri, pentru a căror obținere este necesar accesul într-un loc, la un obiect sau deschiderea unui obiect;

- ridicarea și repunerea la loc a unui obiect sau document, examinarea lui, extragerea informațiilor pe care acesta le conține, cât și înregistrarea, – instalarea de obiecte, întreținerea și ridicarea acestora din locurile în care au fost depuse, trebuie urmată integral procedura prevăzută de Legea nr. 51/1991, autorizația pentru desfășurarea acestora fiind eliberată de procuror, iar pentru interceptările și înregistrările audio sau video să se aplice procedura prevăzută de Codul de procedură penală, autorizația fiind eliberată de judecător. Această interpretare a legii ar presupune ca pentru apărarea securității naționale să existe regimuri juridice diferite, două proceduri distincte și două autorități cu competență de eliberare a actului de autorizare pentru activități care vizează un scop unic și a căror disjuncție nu se justifică;

f) toate modificările sau completările aduse altor acte normative prin Legea nr. 281/2003 privesc, direct sau indirect, sfera puterii judecătorești, îndeosebi problemele referitoare la cercetarea penală, urmărirea și judecarea infracțiunilor, fără legătură directă cu activitatea organelor de stat cu atribuții în domeniul siguranței naționale.

2. De asemenea, așa cum Legea nr. 141/1996 nu a schimbat fundamentul constituțional diferit al restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți pentru realizarea siguranței naționale în raport cu instrucția penală, nu există temeiuri pentru a se susține că Legea nr. 281/2003 ar produce consecințe juridice mai ample, prin simplul fapt al schimbării competenței organului de stat competent să emită autorizații procedurale (de la procuror la judecător).

Astfel, Legea nr. 281/2003 nu este o lege de revizuire a Constituției, iar modificările aduse fostului art. 49 prin actualul art. 53 din Constituția României nu schimbă natura juridică diferită a celor două categorii de restrângeri legale ale exercițiului unor drepturi sau libertăți și nu pot fi interpretate ca determinând o contopire a acestora, urmată de aplicarea exclusivă a prevederilor Codului de procedură penală.

3. Argumentul aplicării ultimei legi intrate în vigoare, respectiv a prevederilor art. X din Legea nr. 281/2003, nu poate fi susținut cu deplin temei, întrucât ar presupune încălcarea principiului supremației Constituției în raport cu legile, prin neluarea în considerare a distincției operate de art. 53 al acesteia.

4. Pe de altă parte, ultima lege în vigoare, care reglementează restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți pentru apărarea securității (siguranței) naționale este Legea nr. 51/1991, care urmează a fi aplicată integral.

V. Având în vedere cele de mai sus, apreciem că interpretarea potrivit căreia mandatul solicitat în baza Legii nr. 51/1991, pentru interceptările și înregistrările audio sau video ar fi trebuit să urmeze regimul juridic prevăzut de Codul de procedură penală, iar dispozițiile corespunzătoare ale art. 13-15 din aceeași lege ar fi considerate abrogate contravin principiilor și normelor art. 53 din Constituția României care separă net restrângerea temporară a exercițiului unor drepturi sau libertăți în raport cu scopurile acesteia, respectiv pentru apărarea siguranței naționale și pentru desfășurarea instrucției penale, conducând la o confuzie între instituții juridice cu baze legislative, condiții de fond, scopuri, proceduri și durate diferite.

Acolo unde Constituția României distinge și legea trebuie să distingă, iar pe cale de interpretare nu se poate ajunge la o concluzie contrară fără a aduce atingere principiului legalității, respectiv principiului supremației Constituției în raport cu legile. Astfel, art. 1 alin. (5) din Constituția României prevede că: „în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”.

VI. Dacă s-ar fi dat curs opiniei potrivit căreia mandatele pentru apărarea siguranței naționale ar trebui solicitate și emise în condițiile Codului de procedură penală, aceasta ar fi generat, printre altele, următoarele probleme:

1. aplicarea a două regimuri juridice (unul prevăzut de Codul de procedură penală și altul prevăzut de Legea nr. 51/1991) pentru categorii de activități care vizează restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți pentru apărarea securității naționale. În aceste condiții, s-ar fi putut ajunge la o serie de confuzii și la numeroase probleme practice privitoare la conținutul amenințărilor la adresa siguranței naționale, ca temei legal al solicitării mandatului pentru apărarea securității naționale, pe de o parte (art. 13 din Legea nr. 51/1991) și „pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni” [art. 911 alin. (1) C. proc. pen.], care justifică restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți în interesul instrucției penale, pe de altă parte;

2. descentralizarea activităților de solicitare și eliberare a mandatului, cu efecte negative în planul realizării siguranței naționale și al protecției informațiilor clasificate. Dacă, până în prezent, activitățile prevăzute de art. 13 din Legea nr. 51/1991 erau autorizate la nivelul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în condițiile în care dispozițiile actuale ale Codului de procedură penală referitoare la competența de autorizare a „președintelui instanței căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță”, ar urma să se aplice și mandatelor solicitate în baza legii menționate, activitatea de solicitare și eliberare a mandatului pentru apărarea securității naționale s-ar realiza în mod descentralizat. Această descentralizare ar extinde numărul persoanelor care iau cunoștință de aspecte importante ale activității de informații pentru realizarea siguranței naționale, activitate care, potrivit dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 51/1991 are caracter „secret de stat”, fără să fie îndeplinite condițiile prevăzute de legislația în vigoare privind protecția informațiilor clasificate. Astfel, judecătorii nu dețin certificate de securitate în conformitate cu prevederile Legii nr. 182/2002, iar punerea, de către serviciile de informații, la dispoziția acestora a unor astfel de informații ar constitui o încălcare a cadrului normativ existent.

De asemenea, în pofida dispozițiilor Legii nr. 182/2002 și ale dispozițiilor art. 97 alin. (3) C. proc. pen. (potrivit cărora „Ridicarea obiectelor și înscrisurilor cu caracter secret ori confidențial trebuie să se facă în condiții care să asigure păstrarea secretului ori a confidențialității”), la nivelul instanțelor judecătorești nu există compartimente speciale pentru evidența, prelucrarea, procesarea, manipularea și multiplicarea informațiilor clasificate, în condiții de siguranță, potrivit prevederilor art. 41 alin. (1) din Legea privind protecția informațiilor clasificate.

Din situațiile menționate, rezultă că nu există condițiile necesare protecției informațiilor clasificate din domeniul siguranței naționale și pot să apară amenințări, riscuri și vulnerabilități cu consecințe deosebite asupra acestora. Pe de altă parte, transmiterea de către procuror la judecător a solicitărilor serviciilor de informații, care au caracter clasificat, în lipsa certificatelor de securitate sau a autorizațiilor de acces, constituie contravenția prevăzută de art. 338 alin. (1) și (2) din Hotărârea Guvernului nr. 585/2002 și se sancționează cu amendă de la 500.000 lei la 25.000.000 lei.

Practica serviciilor de informații demonstrează că perioada de autorizare, prevăzută de dispozițiile Codului de procedură penală este insuficientă pentru prevenirea, descoperirea și contracararea amenințărilor la adresa siguranței naționale, mai ales când este vorba despre activități de spionaj-trădare și terorism. Interpretarea și aplicarea formală a prevederilor art. X din Legea nr. 281/2003, în condițiile disfuncțiilor menționate, ar conduce la apariția unui blocaj în activitatea de informații pentru apărarea securității (siguranței) naționale, iar în contextul angajării țării noastre în efortul comun al statelor lumii, de prevenire, combatere și eradicare a terorismului și a altor amenințări grave la adresa securității internaționale, s-ar prejudicia relațiile de parteneriat extern ale structurilor române de informații, precum și ansamblul eforturilor României de integrare în NATO și UE.

*

Având în vedere argumentele și implicațiile practice prezentate, se impune ca – până la adoptarea legislației referitoare la securitatea națională a României – să se urmeze în continuare, de către autoritățile publice cu competență în domeniu, procedura prevăzută de Legea nr. 51/1991, pentru toate categoriile de activități prevăzute de dispozițiile art. 13 din aceeași lege.

Interceptarea convorbirilor telefonice de către SRI și respectarea dreptului la viață privată – Comentariul Fundației pentru o Societate Deschisă

Fundația pentru o Societate Deschisă¹ își exprimă profunda îngrijorare față de *Considerațiile exprimate de Serviciul Român de Informații cu privire la cadrul juridic în materia interceptării telefoanelor*, postate pe pagina de internet a instituției.

FSD consideră că punerea în aplicare a acestor opinii ale SRI privind legalitatea interceptărilor telefonice ar reprezenta un uriaș regres al statului de drept și o inadmisibilă desconsiderare a judecătorilor și actului de justiție, cu consecințe grave pentru viitorul democratic al României.

1. Susținerea de bază a SRI este că prevederile Codului de procedură penală privind necesitatea ca interceptarea convorbirilor telefonice să fie efectuată pe baza unui mandat emis de un judecător nu se aplică SRI în cazurile în care acesta acționează pe baza prevederilor art. 3 combinate cu art. 13 din Legea siguranței naționale nr. 51/1991.

¹ În continuare numită FSD.

SRI precizează expres că cerințele Codului de procedură penală sunt aplicabile „numai la instrucția penală și nu puteau fi aplicate în activitatea de informații”, socotind că în ceea ce privește activitatea de informații este suficient mandatul emis de un procuror dintre cei special desemnați din cadrul Parchetului General.

Acest punct de vedere reprezintă o gravă contradicție a voinței legiuitorului român care a decis prin Legea nr. 281/2003, care a modificat Codul de procedură penală, că interceptarea telefoanelor – sau alte acte care reprezintă o ingerință în viața privată a persoanelor – poate fi făcută numai pe baza unui mandat emis de un judecător. La acea dată, legiuitorul român a avut în vedere decizia pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauza *Pantea contra României* care preciza expres: „Curtea reamintește...că în România procurorii, acționând în calitate de magistrați ai Ministerului Public, subordonați mai întâi procurorului general și apoi ministrului Justiției nu îndeplinesc exigențele de independență față de executiv” (parag. 238 din decizia Curții Europene a Drepturilor Omului).

A susține, așa cum face SRI, că mandatul trebuie emis de un judecător doar în cazul instrucției penale este chiar illogic. Ar înseamnă că Parlamentul a avut grijă ca dreptul la viață privată al persoanei să fie garantat de judecător independent atunci când sunt „date sau indicii temeinice privind pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni...”, iar interceptarea și înregistrarea se impun pentru aflarea adevărului”, dar a considerat inutilă o protecție similară în cazul activității de informații, unde există doar simple suspiciuni. O asemenea abordare intră în conflict și cu art. 53 alin. (2) din Constituția revizuită în 2003 care precizează că exercitarea unui drept poate fi restrânsă numai dacă este necesară într-o societate democratică, restricția trebuind să fie proporțională cu situația care a determinat-o.

2. SRI afirmă, de asemenea, că modificările aduse Codului de procedură penală nu i se aplică deoarece Legea nr. 51/1991 nu a fost modificată în mod expres. Acest punct de vedere este contrazis chiar de art. 13 alin. (1) din Legea nr. 51/1991 care trimite expres la prevederile Codului de procedură penală: „situațiile prevăzute de art. 3 constituie temei legal pentru a se solicita procurorului, în cazuri justificate, *cu respectarea prevederilor Codului de procedură penală*, autorizarea efectuării unor acte, în scopul culegerii de informații (...)”. Așadar, orice modificare a Codului de procedură penală atrage în mod automat modificarea Legii nr. 51/1991.

Mai mult, însăși Legea nr. 281/2003, de modificare a CPP precizează în Art. X. – „*ori de câte ori alte legi* prevăd dispoziții referitoare la dispunerea de către procuror... a interceptării și înregistrării convorbirilor, a perchezițiilor (...) *se aplică, în mod corespunzător, dispozițiile prevăzute în art. 1 din prezenta lege*”. Adică, se aplică dispozițiile privind emiterea mandatului de către un judecător. Formula folosită de legiuitor este una generală, care acoperă orice lege prin care procurorul era îndrituit să emită un mandat de interceptare.

Interpretarea SRI că mandatul judecătorului este necesar doar „pentru desfășurarea instrucției penale și nu pentru apărarea securității naționale” este de maximă gravitate, ea putând duce la concluzia că apărarea securității naționale se poate face în afara cadrului constituțional și legal din România, ceea ce este inacceptabil.

De altfel, această filosofie a SRI, extrem de gravă, că instituția poate activa în afara cadrului procedural general valabil, este întărită de ideea exprimată în *Considerațiile* de pe site, conform cărora „toate modificările sau completările aduse altor acte normative prin Legea nr. 281/2003 privesc, direct sau indirect, sfera puterii judecătorești, îndeosebi problemele referitoare la cercetarea penală, urmărirea și judecarea infracțiunilor, fără legătură directă cu activitatea organelor de stat cu atribuții în domeniul siguranței naționale”.

3. Una din consecințele de maximă gravitate a opiniilor exprimate de SRI este legată și de durata interceptărilor. În vreme ce Codul de procedură penală prevede că mandatul are o durată de maximum 30 de zile și poate fi reînnoit pentru aceeași perioadă de timp, fără ca durata totală să depășească 4 luni, legea siguranței naționale permite ca mandatul emis de procuror să fie pentru 6 luni, cu posibilitatea reînnoirii pentru câte 3 luni, de un număr nelimitat de ori. Evident, o astfel de posibilitate reprezintă o violare flagrantă a art. 53 alin. (2) din Constituție care permite *doar restrângerea temporară* a exercițiului unor drepturi, în vreme ce legea siguranței naționale, în interpretarea SRI din 2006, poate duce la anihilarea dreptului la viață privată al unei persoane.

4. La fel de grave sunt susținerile SRI conform cărora judecătorii nici nu ar putea să emită mandate în activități informative deoarece „judecătorii nu dețin certificate de securitate în conformitate cu prevederile Legii nr. 182/2002 iar punerea, de către serviciile de informații, la dispoziția acestora a unor astfel de informații ar constitui o încălcare a cadrului normativ existent”.

Așadar, într-o țară care aspiră să devină membră a Uniunii Europene, unde existența unei justiții independente și puternice (instanțe de judecată și judecătorii din cadrul lor) este un criteriu fundamental, Serviciul Român de Informații își permite să califice judecătorii ca incapabili să aprecieze eventualele sale cereri pe motiv că “nu dețin certificate de securitate”.

SRI ar fi trebuit să știe că orice informații clasificate ar deține, acestea se declasifică atunci când sunt prezentate unui judecător. Altfel, în logica SRI ar însemna că în România numai unii judecători ar fi „apți” să judece cauzele care privesc securitatea națională, ceea ce reprezintă o gravă desconsiderare a judecătorilor în general și a actului de justiție însuși. Faptul că unele cauze nu sunt accesibile publicului larg nu înseamnă că ele sunt „secrete” și față de judecătorii care le judecă.

De altfel, urmând logica SRI, o întrebare trebuie se impune: cum înțelege SRI să respecte cerința fermă a Uniunii Europene privind repartizarea aleatorie a cauzelor către judecători?

5. În sprijinul susținerilor sale, SRI invocă generic practica din „majoritatea statelor democratice, inclusiv în SUA”. Ne permitem să atragem atenția că până și în Statele Unite, lovite din plin de terorism, faimosul Patriot Act nu și-a permis să ia dreptul judecătorului de a fi singura autoritate care emite astfel de mandate. Secțiunea 219 care se referă la „Jurisdicția unică privind mandatele de percheziție pentru terorism”, precum și Secțiunea 220 privind „Serviciul național de mandate pentru probe electronice” precizează foarte clar competența „judecătorului magistrat fede-

ral". Mai mult, Secțiunea 223 a aceluiași Patriot Act prevede expres procedurile care trebuie urmate în cazul unor abuzuri săvârșite de orice agenție a SUA sau de personalul acesteia.

Fundația pentru o Societate Deschisă solicită SRI să își revizuiască opiniile privind respectarea Constituției și legislației recente care au reușit să aducă România mai aproape de realizarea interesului său național, acela de a face parte din familia țărilor democratice în care statul de drept funcționează necondiționat.